VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2011. gada 18. oktobrī*

Lieta T-53/10

Peter Reisenthel, ar dzīvesvietu Gilhingā [*Gilching*] (Vācija), ko pārstāv E. A. Buse [*E. A. Busse*], advokāts,

prasītājs,

pret

Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko sākotnēji pārstāvēja S. Šēfners [*S. Schäffner*], pēc tam R. Manea [*R. Manea*] un G. Šneiders [*G. Schneider*], pārstāvji,

atbildētājs,

otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece —

Dynamic Promotion Co. Ltd, Bangkoka [*Bangkok*] (Taizeme),

* Tiesvedības valoda — vācu.

par prasību, pirmkārt, par ITSB Apelāciju trešās padomes 2009. gada 6. novembra lēmumu, ar labojumiem, kas izdarīti ar 2009. gada 10. decembra lēmumu, lietā R 621/2009-3 un, otrkārt, par ITSB Apelāciju trešās padomes 2010. gada 22. marta lēmumu lietā R 621/2009-3 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Peter Reisenthel* un *Dynamic Promotion Co. Ltd*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] (referente), tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un M. van der Vaude [*M. van der Woude*],

sekretāre K. Hīrena [*C. Heeren*], administratore,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 5. februārī,

ņemot vērā atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 31. maijā,

ņemot vērā replikas rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 16. jūlijā,

ņemot vērā prasītāja 2010. gada 30. augusta lūgumu veikt pierādījumu savākšanas pasākumus,

ņemot vērā izmaiņas Vispārējās tiesas palātu sastāvā,

ņemot vērā ITSB apsvērumus, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2010. gada 30. septembrī,

ņemot vērā Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu lietas dalībniekiem,

pēc 2011. gada 6. aprīļa tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 *Dynamic Promotion Co. Ltd* — otra procesa Iekšējā tirgus saskaņošanas birojā (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju padomē dalībniece — ir Kopienas dizainparauga, kas reģistrēts ar Nr. 217955-0001 (turpmāk tekstā — "apstrīdētais dizainparaugs"), īpašniece.

2 2008. gada 22. aprīlī prasītājs Pēteris Reizentels [*Peter Reisenthel*] ar sava pārstāvja starpniecību iesniedza ITSB pieteikumu par apstrīdētā dizainparauga atzīšanu par spēkā neesošu, pamatojoties uz Padomes 2001. gada 12. decembra Regulas (EK) Nr. 6/2002 par Kopienas dizainparaugiem (OV 2002, L 3, 1. lpp.) 25. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

3 ITSB Anulēšanas nodaļa ar 2009. gada 20. maija lēmumu (turpmāk tekstā — "Anulēšanas nodaļas lēmums") noraidīja pieteikumu par apstrīdētā dizainparauga atzīšanu par spēkā neesošu. Anulēšanas nodaļas lēmums ietver sešas lapas. Tā pieņemšanas dienā ITSB to nosūtīja prasītāja pārstāvim pa faksu un pa pastu kopā ar pavadvēstuli uz vienas lapas. Prasītājs saņēma paziņojumu ar pasta sūtījumu 2009. gada 25. maijā.

4 2009. gada 3. jūnijā prasītājs pārsūdzēja Anulēšanas nodaļas lēmumu. Prasītāja pārstāvis nosūtīja ITSB apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāstu vispirms pa pastu — 2009. gada 21. septembrī un pēc tam pa faksu — 2009. gada 23. septembrī. ITSB saņēma faksa sūtījumu 2009. gada 23. septembrī, pēc tam pasta sūtījumu — 2009. gada 24. septembrī.

5 2009. gada 13. oktobrī ITSB Apelāciju padomju kanceleja informēja prasītāju, ka pārsūdzības [apelācijas sūdzības] motīvu rakstveida izklāsta iesniegšanas termiņš, kas paredzēts Regulas Nr. 6/2002 57. pantā, ir beidzies 2009. gada 21. septembrī. Līdz ar to ITSB uzskatīja, ka prasītāja apelācijas sūdzību var uzskatīt par nepieņemamu, jo attiecīgais izklāsts tika saņemts 2009. gada 23. septembrī un tātad — pēc termiņa beigām. Šajā ziņā prasītājam tika noteikts termiņš viņa apsvērumu iesniegšanai, kas beidzās 2009. gada 13. novembrī.

6 Prasītājs savos 2009. gada 14. oktobra apsvērumos norādīja, ka Anulēšanas nodaļas lēmums viņam tika paziņots vienīgi pa pastu 2009. gada 25. maijā, ko apliecinot spiedogs par saņemšanu, kas prasītāja pārstāvja birojā tika uzspiests uz paziņotā dokumenta. Līdz ar to apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāsts esot ticis iesniegts termiņā.

7 Apelāciju trešā padome ar 2009. gada 6. novembra lēmumu (turpmāk tekstā — "2009. gada 6. novembra lēmums") noraidīja apelācijas sūdzību kā nepieņemamu. Atsaucoties uz administratīvās lietas materiālos esošo Anulēšanas nodaļas faksa aparāta ziņojumu par nosūtīšanu, tā uzskatīja, ka Anulēšanas nodaļas lēmums ir paziņots

prasītāja pārstāvim pa faksu 2009. gada 20. maijā. Apelāciju padome no tā secināja, ka apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāsta iesniegšanas termiņš ir beidzies 2009. gada 21. septembrī un ka līdz ar to 2009. gada 23. septembrī iesniegtais izklāsts ir iesniegts pēc termiņa beigām. Šajā kontekstā Apelāciju padome uzskatīja arī, ka spiedogam par saņemšanu nav pierādījuma spēka attiecībā uz Anulēšanas nodaļas lēmuma paziņošanas datumu.

8 2009. gada 12. novembrī prasītājs iesniedza ITSB jaunus apsvērumus, pievienojot tiem sava pārstāvja ziņojumu par faksa sūtījumu saņemšanu laikā no 2009. gada 18. līdz 25. maijam ieskaitot. Pēc prasītāja domām, ziņojums pierādot, ka Anulēšanas nodaļas lēmums netika paziņots viņa pārstāvim pa faksu 2009. gada 20. maijā.

9 Apelāciju trešā padome ar 2009. gada 10. decembra lēmumu (turpmāk tekstā — "2009. gada 10. decembra lēmums") laboja 2009. gada 6. novembra lēmumu Komisijas 2002. gada 21. oktobra Regulas (EK) Nr. 2245/2002, ar ko īsteno Regulu Nr. 6/2002 (OV L 341, 28. lpp.), 39. panta izpratnē. Apelāciju padome uzskatīja, ka ir jāņem vērā prasītāja 2009. gada 12. novembra apsvērumi, kas iesniegti pirms termiņa, ko ITSB bija noteicis prasītājam, beigām. Tomēr Apelāciju padomes ieskatā prasītāja iesniegtais ziņojums par saņemšanu neļaujot atspēkot ITSB norādītos apstākļus attiecībā uz Anulēšanas nodaļas lēmuma paziņošanu pa faksu 2009. gada 20. maijā. Konkrēti, minētajā ziņojumā par saņemšanu esot minēts faksa sūtījums uz septiņām lapām, ko prasītāja pārstāvis ir saņēmis 2009. gada 20. maijā plkst. 12.35. Apelāciju padome uzskatīja, ka šis dokuments atbilst Anulēšanas nodaļas lēmumam, kas nosūtīts kopā ar pavadvēstuli. Līdz ar to Apelāciju padome nolēma atstāt spēkā 2009. gada 6. novembra lēmuma rezolutīvo daļu.

10 2009. gada 23. decembrī prasītājs lūdza, lai no jauna tiktu labots 2009. gada 6. novembra lēmums, atzīstot, ka apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāsts ir iesniegts termiņā. Šajā ziņā prasītājs iesniedza jaunus pierādījumus par darba norisi un faksa

sūtījumu apstrādi viņa pārstāvja birojā, kā arī par sistemātisku sūtītāja numura norādi uz faksiem, kas ienāk no ITSB. Pakārtoti prasītājs lūdza *restitutio in integrum* saskaņā ar Regulas Nr. 6/2002 67. pantu.

11 Apelāciju trešā padome ar 2010. gada 22. marta lēmumu (turpmāk tekstā — "2010. gada 22. marta lēmums") noraidīja prasītāja 2009. gada 23. decembrī iesniegtos lūgumus. Attiecībā uz lūgumu veikt labojumus tā uzskatīja, ka nav īstenoti Regulas Nr. 2245/2002 39. pantā paredzētie nosacījumi.

Lietas dalībnieku prasījumi

12 Prasības pieteikumā izklāstītie prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— galvenokārt — atcelt 2009. gada 6. novembra lēmumu ar labojumiem, kas veikti ar 2009. gada 10. decembra lēmumu;

— pakārtoti — piešķirt viņam *restitutio in integrum*;

— piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

13 Ar 2010. gada 7. aprīļa vēstuli prasītājs, ņemot vērā 2010. gada 22. marta lēmuma pieņemšanu, grozīja savus prasījumus, papildus saviem prasījumiem Vispārējai tiesai lūdzot:

— atcelt 2010. gada 22. marta lēmumu;

— konstatēt, ka apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāsts Apelāciju padomē ir ticis iesniegts termiņā.

14 Prasītājs savā replikas rakstā ir atteicies no prasījumu daļām, ar kurām tika lūgts piešķirt viņam *restitutio in integrum* un konstatēt, ka apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāsts Apelāciju padomē ir ticis iesniegts termiņā. Līdz ar to viņa galīgie prasījumi Vispārējai tiesai ir atcelt 2009. gada 6. novembra lēmumu ar labojumiem, kas veikti ar 2009. gada 10. decembra lēmumu, atcelt 2010. gada 22. marta lēmumu un piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15 ITSB prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

16 Prasītājs izvirza divus [prasības] pamatus, attiecīgi — pirmo saistībā ar tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu un otro — saistībā ar kļūdu vērtējumā. Viņš arī lūdz Vispārējai tiesai veikt pierādījumu savākšanas pasākumus.

17 ITSB apstrīd prasītāja pamatu pamatotību. Turklāt tas norāda, ka prasība atcelt 2010. gada 22. marta lēmumu ir nepieņemama un ka Vispārējā tiesa nevar ņemt vērā atsevišķus prasības pieteikuma pielikumus.

18 Vispārējā tiesa uzskata, ka papildus lietas dalībnieku izvirzīto pamatu un argumentu analīzei tai pēc savas ierosmes ir jāveic pārbaude par to, vai ITSB kompetencē ietilpst 2009. gada 10. decembra lēmuma un 2010. gada 22. marta lēmuma pieņemšana.

Par lūguma atcelt 2010. gada 22. marta lēmumu pieņemamību

19 ITSB apgalvo, ka lūgums atcelt 2010. gada 22. marta lēmumu ir nepieņemams, tādēļ ka ar to tiekot mainīts Apelāciju padomē izskatītā strīda priekšmets. Minētā lēmuma priekšmets esot divi prasītāja lūgumi, kas iesniegti pēc 2009. gada 6. novembra un 2009. gada 10. decembra lēmumu pieņemšanas.

20 Prasītājs uzskata, ka, lūdzot atcelt 2010. gada 22. marta lēmumu, viņš nav mainījis strīda priekšmetu, bet vienīgi tā apjomu. Saskaņā ar judikatūru šāda paplašināšana esot atļauta procesuālās ekonomijas apsvērumu dēļ.

21 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas 135. panta 4. punktu lietas dalībnieki procesuālajā rakstā nevar mainīt Apelāciju padomē izskatītā strīda priekšmetu.

22 Izskatāmajā lietā 2010. gada 22. marta lēmums ir pieņemts, atbildot uz prasītāja 2009. gada 23. decembra vēstuli, kurā viņš lūdza, pirmkārt, otrreiz veikt labojumus 2009. gada 6. novembra lēmumā un, otrkārt, pakārtoti — *restitutio in integrum*.

23 Šie divi lūgumi pirms to abu noraidīšanas tika atsevišķi izvērtēti 2010. gada 22. marta lēmumā.

24 No 2010. gada 22. marta lēmuma izriet, ka lūguma veikt labojumus, ko prasītājs bija izklāstījis 2009. gada 23. decembra vēstulē, mērķis bija noskaidrot, vai Anulēšanas nodaļas lēmums tika paziņots prasītājam pa faksu 2009. gada 20. maijā. Tādējādi tam bija tieši tāds pats mērķis kā 2009. gada 6. novembra un 2009. gada 10. decembra lēmumiem. Līdz ar to, tā kā 2010. gada 22. marta lēmums attiecas uz lūgumu veikt labojumus, tas ietilpst iepriekšējo Apelāciju padomes lēmumu turpinājumā tādējādi, ka tas nemaina Apelāciju padomē izskatītā strīda priekšmetu.

25 Savukārt prasītājs pirmo reizi ir lūdzis ITSB *restitutio in integrum* savā 2009. gada 23. decembra vēstulē. Tātad šis jautājums nebija ne 2009. gada 6. novembra lēmuma, ne 2009. gada 10. decembra lēmuma priekšmets. Līdz ar to, tā kā lūgums atcelt 2010. gada 22. marta lēmumu ietver *restitutio in integrum*, šis lūgums groza Apelāciju padomē izskatītā strīda priekšmetu Reglamenta 135. panta 4. punkta izpratnē.

26 Šādos apstākļos lūgums atcelt 2010. gada 22. marta lēmumu ir jāatzīst par pieņemamu daļā, kurā minētais lēmums attiecas uz lūgumu veikt labojumus, un par nepieņemamu daļā, kurā minētais lēmums attiecas uz lūgumu par *restitutio in integrum*.

Par ITSB kompetenci pieņemt 2009. gada 10. decembra un 2010. gada 22. marta lēmumus

27 Vispirms ir jānorāda, ka akta izdevēja kompetences pārbaude ir sabiedriskās kārtības jautājums, kurš kā tāds ir jāizvirza pēc savas ierosmes (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1992. gada 27. februāra spriedumu apvienotajās lietās T-79/89, no T-84/89 līdz T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 un T-104/89 *BASF* u.c./Komisija, *Recueil*, II-315. lpp., 31. punkts).

28 Izskatāmajā lietā Vispārējā tiesa uzskata par nepieciešamu pārbaudīt ITSB Apelāciju padomes kompetenci pieņemt 2009. gada 10. decembra un 2010. gada 22. marta lēmumus, pamatojoties uz Regulas Nr. 2245/2002 39. pantu.

29 Atbilstoši Regulas Nr. 2245/2002 39. pantam:

"[ITSB] lēmumos drīkst labot tikai valodas kļūdas, pārrakstīšanās kļūdas un acīm redzamus pārpratumus [acīmredzamas kļūdas]. Šādas kļūdas labo struktūrvienība, kas pieņēmusi lēmumu, pēc savas ierosmes vai pēc ieinteresētās puses pieprasījuma."

30 Izskatāmajā lietā ne grozījumi, kas veikti ar 2009. gada 10. decembra lēmumu, ne prasītāja 2009. gada 23. decembrī lūgtie grozījumi neattiecas uz valodas kļūdām vai pārrakstīšanās kļūdām; to turklāt lietas dalībnieki neapstrīd.

31 Prasītājs atbildē uz rakstveida jautājumu, ko Vispārējā tiesa uzdevusi procesa organizatorisko pasākumu ietvaros, apgalvo, ka minētie grozījumi nepavisam neattiecas uz acīmredzamām kļūdām. Līdz ar to viņš uzskata, ka 2009. gada 10. decembra un 2010. gada 22. marta lēmumi ir jāatceļ ITSB kompetences neesamības dēļ.

32 Attiecībā uz 2009. gada 10. decembra lēmumu ITSB uzskata, ka prasītāja apsvērumu, kas iesniegti paredzētajā termiņā, neņemšana vērā ir acīmredzama kļūda Regulas Nr. 2245/2002 39. panta izpratnē. Pakārtoti tas norāda, ka minētais Apelāciju padomes lēmums varēja būt balstīts uz citu juridisko pamatu, it īpaši uz vispārīgo tiesību principu, kas atļauj atcelt prettiesisku administratīvo aktu.

33 Attiecībā uz 2010. gada 22. marta lēmumu ITSB apgalvo, ka Apelāciju padomes kompetencē saskaņā ar Regulas Nr. 2245/2002 39. pantu ietilpa lemt par prasītāja 2009. gada 23. decembra lūgumu veikt labojumus.

34 Ņemot vērā lietas dalībnieku argumentus, ir jāpārbauda, vai grozījumi, kas veikti ar 2009. gada 10. decembra lēmumu, un prasītāja 2009. gada 23. decembrī lūgtie grozījumi attiecās uz acīmredzamām kļūdām Regulas Nr. 2245/2002 39. panta izpratnē.

35 Šajā ziņā saskaņā ar judikatūru, ņemot vērā kompetentās iestādes pieņemtā lēmuma rezolutīvās daļas saistošo raksturu un ievērojot tiesiskās drošības principu, tiesību norma, kas izņēmuma kārtā ļauj veikt vēlākus labojumus šādā lēmumā, ir jāinterpretē šauri. Tādēļ jēdziens "acīmredzama kļūda" ir ierobežoti attiecināms vienīgi uz formāla rakstura kļūdām, kuru aplamais raksturs skaidri izriet no paša lēmuma galvenās daļas un kuras neietekmē šī lēmuma apjomu un būtību, ko raksturo tā rezolutīvā daļa un motīvi. Savukārt jēdziens "acīmredzama kļūda" nevar attiekties uz kļūdu, kas var padarīt spēkā neesošu apstrīdētā lēmuma būtību (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 14. decembra spriedumu lietā T-392/04 *Gagliardi*/ITSB — *Norma Lebensmittelfilialbetrieb* ("MANŪ MANU MANU"), Krājumā nav publicēts, 55. punkts).

Par 2009. gada 10. decembra lēmumu

36 Ir jākonstatē, ka Apelāciju padome, pieņemot 2009. gada 10. decembra lēmumu, būtībā ir izmantojusi [kļūdu] labošanas mehānismu, lai novērstu Regulas Nr. 6/2002 62. pantā paredzēto prasītāja tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kas radās tādēļ, ka 2009. gada 6. novembra lēmums tika pieņemts, pirms bija beidzies prasītājam piešķirtais termiņš viņa apsvērumu iesniegšanai.

37 Šāds tiesību uz aizstāvību pārkāpums nav acīmredzama kļūda Regulas Nr. 2245/2002 39. panta izpratnē, kā tas ir interpretēts šī sprieduma 35. punktā. Šāds pārkāpums faktiski ir kļūda, kas ietekmē procesu, kura iznākumā tika pieņemts 2009. gada 6. novembra lēmums, un attiecīgi var padarīt spēkā neesošu šī lēmuma būtību. Tāpat prasītāja apsvērumu, kas iesniegti paredzētajā termiņā, ņemšana vērā ir ietekmējusi 2009. gada 6. novembra lēmuma motīvus un attiecīgi — tā saturu.

38 Tādēļ Regulas Nr. 2245/2002 39. pants nebija adekvāts juridiskais pamats, kas ļauj ITSB novērst prasītāja tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kas noticis procesā, kura rezultātā tika pieņemts 2009. gada 6. novembra lēmums. Līdz ar to Apelāciju padomes kompetencē neietilpa 2009. gada 10. decembra lēmuma pieņemšana, pamatojoties uz šo normu.

39 Neskarot iepriekšējā punktā minēto secinājumu, ir jānorāda, kā to uzsvēris ITSB, ka Apelāciju padome 2009. gada 10. decembra lēmumu varēja pieņemt, pamatojoties uz citu juridisko pamatu.

40 Judikatūrā ir iedibināts vispārīgs tiesību princips, saskaņā ar kuru ar atpakaļejošu datumu ir iespējams atcelt prettiesisku administratīvu aktu, kas ir radījis subjektīvas tiesības, ja iestāde, kura izdevusi aktu, ir ievērojusi nosacījumus attiecībā uz saprātīga termiņa un akta adresāta, kurš varēja paļauties uz tā likumību, tiesiskās paļāvības ievērošanu (Tiesas 1957. gada 12. jūlija spriedums apvienotajās lietās 7/56 un no 3/57 līdz 7/57 *Algera* u.c./Eiropas Ogļu un tērauda kopienas asambleja, *Recueil*, 81. lpp., 116. punkts, un 1982. gada 3. marta spriedums lietā 14/81 *Alpha Steel*/Komisija, *Recueil*, 749. lpp., 10. punkts; Vispārējās tiesas 2007. gada 12. septembra spriedums lietā T-25/04 *González y Díez*/Komisija, Krājums, II-3121. lpp., 97. punkts).

41 Taču, neraugoties uz cita juridiskā pamata esamību, kļūda juridiskā pamata izvēlē izraisa attiecīgā akta atcelšanu, ja tā ir radījusi sekas attiecībā uz tā saturu, it īpaši, padarot prettiesisku tā pieņemšanai piemērojamo procedūru (šajā ziņā skat. Tiesas 2002. gada 10. decembra spriedumu lietā C-491/01 *British American Tobacco (Investments) un Imperial Tobacco*, *Recueil*, I-11453. lpp., 98. punkts, un 2003. gada 11. septembra spriedumu lietā C-211/01 Komisija/Padome, *Recueil*, I-8913. lpp., 52. punkts).

42 Izskatāmajā lietā šī sprieduma 40. punktā minētajā judikatūrā nav paredzēta īpaša procedūra prettiesiska akta atcelšanai.

43 Runājot par minētajā judikatūrā paredzēto nosacījumu ievērošanu, pirmkārt, 2009. gada 10. decembra lēmums tika pieņemts vienu mēnesi un četras dienas pēc 2009. gada 6. novembra lēmuma, un tas ir saprātīgs termiņš.

44 Otrkārt, 2009. gada 6. novembra lēmums bija labvēlīgs otrai procesa [ITSB] Apelāciju padomē dalībniecei, tādēļ ka ar to tika noraidīta prasītāja apelācijas sūdzība par Anulēšanas nodaļas lēmumu. Tā kā ar 2009. gada 10. decembra lēmumu netika grozīta 2009. gada 6. novembra lēmuma rezolutīvā daļa, netika aizskarta otras procesa Apelāciju padomē dalībnieces tiesiskā paļāvība.

45 Tādējādi nav elementu, kas ļautu domāt, ka 2009. gada 10. decembra lēmumu varēja ietekmēt kļūdaina juridiskā pamata izvēle. Šādos apstākļos minētā lēmuma atcelšanai šīs kļūdas dēļ nebūtu nekādas lietderīgas iedarbības, tādēļ ka lēmums, kuru pēc [minētā lēmuma] atcelšanas pieņemtu Apelāciju padome, tiktu pieņemts tādos pašos apstākļos un tiktu pamatots ar tādiem pašiem elementiem kā atceltais lēmums.

46 Tātad ir jāsecina, ka Apelāciju padomes kļūda attiecībā uz piemērojamā juridiskā pamata izvēli neattaisno 2009. gada 10. decembra lēmuma atcelšanu.

Par 2010. gada 22. marta lēmumu

47 Prasītāja 2009. gada 23. decembra lūgums veikt labojumus bija vērsts uz to, lai tiktu atzīts, ka apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāsts ir iesniegts termiņā. Šāda lūguma mērķis nav formāla rakstura kļūdas, kas ir ietekmējusi attiecīgo lēmumu, labošana, bet šī lēmuma pārskatīšana pēc būtības un jauna lēmuma ar atšķirīgu saturu pieņemšana.

48 Tādēļ, ņemot vērā šī sprieduma 35. punktā izklāstīto, kļūda, uz kuru prasītājs ir atsaucies 2009. gada 23. decembra lūgumā, nebija acīmredzama kļūda Regulas Nr. 2245/2002 39. panta izpratnē, un tas nozīmē, ka saskaņā ar šo normu Apelāciju padomes kompetencē neietilpa minētā lūguma izskatīšana pēc būtības.

49 Turklāt, tā kā Apelāciju padome, noraidot 2009. gada 23. decembra lūgumu, ir netieši uzskatījusi, ka tās agrākais lēmums attiecībā uz apelācijas sūdzību nav prettiesisks, tās kompetencē vēl jo vairāk neietilpa veikt minētā lēmuma atcelšanu.

50 Līdz ar to Apelāciju padomes kompetencē nekādi neietilpa 2010. gada 22. marta lēmuma pieņemšana attiecībā uz 2009. gada 23. decembra lūguma veikt labojumus noraidīšanu pēc būtības.

51 Šādos apstākļos ir jāatceļ 2010. gada 22. marta lēmums daļā, kurā tas attiecas uz prasītāja 2009. gada 23. decembra lūgumu veikt labojumus.

Par prasības pieteikuma pielikumiem

52 ITSB uzskata, ka, tā kā prasības pieteikuma pielikumi K 8 un K 13 tam tika iesniegti tikai pēc 2009. gada 6. novembra un 2009. gada 10. decembra lēmumu pieņemšanas, tos nevarot ņemt vērā.

53 Prasītājs nav konkrēti atbildējis uz ITSB argumentu.

54 Ir jānorāda, ka attiecīgie dokumenti, proti, prasītāja pārstāvja un viena no viņa darbiniekiem apstiprinātie paziņojumi, tika iesniegti ITSB kā pielikumi prasītāja 2009. gada 23. decembra vēstulei, t.i., pēc tam, kad bija beidzies ITSB prasītājam noteiktais termiņš viņa apsvērumu par apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāsta pieņemamību iesniegšanai. Līdz ar to šie dokumenti neveidoja daļu no lietas faktiskajiem apstākļiem, kādi tie bija 2009. gada 10. decembra lēmuma pieņemšanas brīdī.

55 Turklāt Apelāciju padome attiecīgos dokumentus ir izvērtējusi 2010. gada 22. marta lēmumā. Pirmkārt, no šī sprieduma 47.–51. punkta izriet, ka tie nebija jāvērtē attiecībā uz prasītāja lūgumu veikt labojumus, jo Apelāciju padomes kompetencē nekādi neietilpa šī lūguma izskatīšana pēc būtības. Otrkārt, ciktāl 2010. gada 22. marta lēmums attiecas uz *restitutio in integrum*, tas neveido daļu no Vispārējā tiesā izskatāmā strīda, kā tas arī izriet no šī sprieduma 19.–26. punkta. Līdz ar to pielikumu K 8 un K 13 saturam jebkurā gadījumā nav nozīmes attiecībā uz minēto strīda priekšmetu.

56 Attiecīgi — Vispārējai tiesai nav jāņem vērā prasības pieteikuma K 8 un K 13 pielikumi, tādēļ ka tie, pirmkārt, 2009. gada 10. decembra lēmuma pieņemšanas dienā neveidoja daļu no faktiskajiem apstākļiem un, otrkārt, tie neietilpst Vispārējā tiesā izskatāmā strīda priekšmetā, kā tas ir precizēts šī sprieduma 19.–26. punktā.

Par lietas būtību

57 Prasītājs izvirza divus [prasības] pamatus saistībā ar, pirmkārt, tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu un, otrkārt, kļūdu vērtējumā. Tomēr ir jānorāda, ka šiem diviem pamatiem būtībā ir viens un tas pats priekšmets un tādēļ tie sakrīt tiktāl, ciktāl tie abi attiecas uz kļūdu, ko esot pieļāvusi Apelāciju padome, uzskatot, ka apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāsts tika iesniegts pēc termiņa un šī fakta dēļ ir nepieņemams. Līdz ar to abi pamati ir jāizvērtē kopā.

58 Prasītājs būtībā apgalvo, ka Anulēšanas nodaļas lēmums viņam tika paziņots ar 2009. gada 25. maija vēstuli, tādējādi apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāsts, ko ITSB saņēma 2009. gada 23. septembrī, esot ticis iesniegts Regulas Nr. 6/2002 57. pantā paredzētajā četru mēnešu termiņā.

59 Prasītājs šajā kontekstā apstrīd, ka Anulēšanas nodaļas lēmums ticis paziņots viņa pārstāvim pa faksu 2009. gada 20. maijā, un atgādina, ka pierādīšanas pienākums šajā jautājumā ir ITSB.

60 ITSB apstrīd prasītāja argumentu pamatotību.

61 Vispirms ir jāatgādina, ka no Regulas Nr. 2245/2002 47. panta izriet, ka ITSB var paziņot savus lēmumus pa faksu (pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 19. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-380/02 un T-128/03 *Success-Marketing*/ ITSB — *Chipita* ("PAN & CO"), Krājums, II-1233. lpp., 54.–61. punkts).

62 Regulas Nr. 2245/2002 51. pantā ir precizēts, ka nosūtīšanas pa faksu sīkāku kārtību nosaka ITSB priekšsēdētājs.

63 Šajā ziņā ITSB priekšsēdētāja 2003. gada 20. janvāra lēmuma EX-03-04 2. pantā ir precizēts šādi:

"Jebkura lēmuma, dokumenta vai paziņojuma, ko [ITSB] procesos attiecībā uz reģistrētu Kopienas dizainparaugu nosūtījis pa faksu vai ar elektronisko saziņas līdzekli, pirmsteksta zonā norāda atbildīgo instanci un pēcteksta zonā — atbildīgā darbinieka vai darbinieku pilnu uzvārdu. Šīs norādes aizvieto jebkuru zīmogu vai parakstu."

64 Izskatāmajā lietā ITSB ziņojums par nosūtīšanu saistībā ar Anulēšanas nodaļas lēmuma paziņošanu pa faksu ietver šādus elementus:

— faksa sūtījuma pirmās lapas jeb pavadvēstules, kas adresēta prasītāja pārstāvim, kopiju, kurā norādīta attiecīgā instance (*HAUPTABTEILUNG GESCHMACKSMUSTER — NICHTIGKEITSABTEILUNG*) un atbildīgais darbinieks, kā arī ietverta norāde, saskaņā ar kuru ir pievienots Anulēšanas nodaļas 2009. gada 20. maija lēmums uz sešām lapām;

— 2009. gada 20. maijs, plkst. 12.22, kas ir nosūtīšanas datums un laiks;

— "+34965139818", kas ir ITSB faksa numurs;

— "00498982006111", kas ir saņēmēja faksa numurs;

— "7", kas ir nosūtīto lapu skaits;

— norādi "OK", kas attiecas uz nosūtīšanas rezultātu;

— 2009. gada 20. maijs, plkst. 12.27, kas ir ziņojuma izveidošanas datums un laiks.

65 Tādējādi, ņemot vērā ziņojumu par nosūtīšanu, vispirms ir jākonstatē, ka ITSB ir ievērojis lēmuma EX-03-04 2. pantā izvirzītās prasības attiecībā uz paziņošanas pa faksu formalitātēm.

66 Turpinot, no ziņojuma par nosūtīšanu izriet arī, ka ITSB 2009. gada 20. maijā plkst. 12.22 ir nosūtījis prasītāja pārstāvim faksa sūtījumu uz septiņām lapām, kas ietvēra pavadvēstuli uz vienas lapas, kurā norādīts, ka ir pievienots Anulēšanas nodaļas lēmums uz sešām lapām.

67 Visbeidzot, saskaņā ar ziņojumu par nosūtīšanu faksa sūtījums, ko ITSB nosūtīja plkst. 12.22, ir ticis pienācīgi saņemts ar prasītāja pārstāvja faksa aparātu.

68 Ir jāizvērtē četri argumenti, kurus prasītājs izvirzījis, lai apstrīdētu šo iepriekš minēto konstatējumu.

69 Pirmkārt, prasītājs apgalvo, ka no viņa pārstāvja ziņojuma par faksa sūtījumu saņemšanu laikā no 18. līdz 25. maijam, ko iesniedzis prasītājs, izriet, ka faksa sūtījums uz septiņām lapām, kura nosūtītājs nav identificēts, tika saņemts 2009. gada 20. maijā plkst. 12.35.

70 Šis apstāklis pats par sevi tiecas pastiprināt iepriekš izvērtētā ziņojuma par nosūtīšanu pierādījuma spēku, tādēļ ka tas rāda, ka prasītāja pārstāvis ir saņēmis faksa sūtījumu, kas ietver tādu pašu lapu skaitu kā ITSB nosūtītais fakss, neilgi pēc tā nosūtīšanas.

71 Otrkārt, prasītājs tomēr apgalvo, ka ITSB faksa nosūtīšanu un prasītāja pārstāvja saņemto faksu šķir pārmērīgi ilgs laika posms.

72 Šajā ziņā ir jāatzīst, ka, lai gan no ITSB faksa ziņojuma par nosūtīšanu izriet, ka faksa nosūtīšana sākās plkst. 12.22 un beidzās, vēlākais, plkst. 12.27, prasītāja pārstāvja faksa ziņojumā par saņemšanu kā saņemšanas laiks ir norādīts plkst. 12.35.

73 Šādi, kā to arī tiesas sēdē norādīja ITSB, šī astoņu minūšu novirze var tikt izskaidrota ar faktu, ka ar roku veiktu regulēšanas darbību dēļ abiem attiecīgajiem faksa aparātiem nebija noregulēts precīzi viens un tas pats laiks, tādējādi norādot datus, kas zināmā mērā atšķiras.

74 Tātad intervāls, kāds konstatēts starp nosūtīšanu un saņemšanu, nenozīmē, ka prasītāja pārstāvja saņemtais fakss nebūtu tas pats, ko ir nosūtījis ITSB.

75 Treškārt, prasītājs norāda, ka faksā, kuru viņa pārstāvis saņēmis plkst. 12.35, nebija norādīts nosūtītāja numurs.

76 Pat ja tiktu pieņemts, kā to apgalvo prasītājs, ka uz ITSB faksiem parasti ir norādīts nosūtītāja numurs, šis apstāklis neizslēdz, ka šādas norādes konkrētajā faksā varētu nebūt, tostarp tehnisku iemeslu dēļ. Šajā ziņā ITSB tiesas sēdē precizēja, ka faksa aparāts, kuru tas bija izmantojis, lai nosūtītu attiecīgo faksu, neietilpst tā datorizētajā sistēmā un tādēļ tas nav automātiski noregulēts, lai uzrādītu nosūtītāja numuru.

77 Turklāt no lēmuma EX-03-04 neizriet, ka ITSB būtu pienākums norādīt nosūtītāja numuru uz faksiem, kurus tas nosūta, un prasītājs neapgalvo, ka šāds pienākums pastāvētu uz cita pamata.

78 Šādos apstākļos nosūtītāja numura neesamība uz prasītāja pārstāvja saņemtā faksa vēl jo vairāk neļauj uzskatīt, ka tas nav ITSB nosūtītais fakss.

79 Ceturtkārt, prasītājs apgalvo, ka viņam nevar tikt pieprasīts pierādīt negatīvu faktu, proti, ITSB nosūtītā faksa saņemšanas neesamību, lai varētu apstrīdēt ziņojuma par nosūtīšanu attiecībā uz Anulēšanas nodaļas lēmuma paziņošanu pa faksu pierādījuma spēku.

80 Tomēr ir jākonstatē, ka minētā ziņojuma par nosūtīšanu pierādījuma spēku varētu atspēkot, iesniedzot pozitīvus pierādījumus. Konkrēti, prasītājs būtu varējis iesniegt faksu, kuru viņš patiešām ir saņēmis 2009. gada 20. maijā plkst. 12.35, lai pierādītu, ka tas nav fakss, kuru ITSB ir nosūtījis tajā pašā dienā plkst. 12.22.

81 Tomēr prasītājs apgalvo, ka viņam nevar tikt pieprasīts iesniegt šo pierādījumu. Pirmkārt, tādēļ ka nav identificēts faksa nosūtītāja numurs, neesot iespējams identificēt, kā ir apstrādāts attiecīgais faksa sūtījums. Otrkārt, pēc tā saņemšanas esot pagājis ievērojams laiks.

82 Šos argumentus nevar pieņemt. Faksa, kuru saņēmis prasītāja pārstāvis, apstrāde ir vienīgi šī pārstāvja pienākums. Līdz ar to tādēļ, ka no ziņojumiem par nosūtīšanu un saņemšanu izriet, ka ITSB ir nosūtījis faksu prasītāja pārstāvim un ka pēc neilga laika šis pārstāvis ir saņēmis faksu ar tādu pašu lapu skaitu kā neidentificēta nosūtītāja faksu, atbildība par sekām, kas rodas, neiesniedzot šī pārstāvja faktiski saņemto faksu, ir jāuzņemas prasītājam.

83 Tā tas vēl jo vairāk ir gadījumā, kad saskaņā ar Regulas Nr. 2245/2002 28. panta 1. punkta c) apakšpunkta i) daļu kopsakarā ar šīs pašas regulas 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu pieteikuma par spēkā neesamības pasludināšanu [atzīšanu] iesniedzējs vai tā pārstāvis var brīvi izvēlēties norādīt vai nenorādīt faksa numuru un līdz ar to noteikt, vai šis paziņošanas veids tiks izmantots, nosūtot paziņojumus starp ITSB un viņu. Šādos apstākļos pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējam vai viņa pārstāvim ir jāievēro vajadzīgā piesardzība, lai attiecīgā gadījumā varētu pierādīt dokumentu, kas faktiski saņemti, izmantojot šo paziņošanas veidu, saturu.

84 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka ziņojums par nosūtīšanu no tiesību viedokļa pietiekami pierāda Anulēšanas nodaļas 2009. gada 20. maija lēmuma paziņošanu pa faksu prasītāja pārstāvim. Attiecīgi Apelāciju padome nav pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāsts, kas saņemts 2009. gada 23. septembrī, ir saņemts pēc Regulas Nr. 6/2002 57. pantā paredzētā termiņa un tātad to nevarēja ņemt vērā.

85 Šādos apstākļos, pretēji tam, ko apgalvo prasītājs, Apelāciju padomei nebija pienākuma apsvērt tehniskas problēmas iespēju, kas radusies, saņemot minēto faksa sūtījumu vai nosūtot to uz nepareizu numuru. Turklāt prasītājs nesniedz nekādus precizējumus attiecībā uz iespējamo tehnisko problēmu un neapstrīd, ka ziņojumā par nosūtīšanu uzrādītais adresāta numurs ir viņa pārstāvja faksa numurs.

86 Prasītājs vēl jo vairāk nevar pamatoti atsaukties uz to, ka Apelāciju padome ir pārkāpusi viņa tiesības tikt uzklausītam, nedodot viņam iespēju iesniegt apsvērumus. Pirmkārt, neiesniedzot apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāstu šim nolūkam paredzētajā termiņā, pats prasītājs nav izmantojis minētās tiesības attiecībā uz savas apelācijas sūdzības motīviem. Otrkārt, attiecībā uz apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāsta pieņemamību prasītājs 2009. gada 14. oktobrī un 12. novembrī ir iesniedzis ITSB apsvērumus, kurus Apelācijas padome ir izvērtējusi 2009. gada 6. novembra un 10. decembra lēmumos.

87 Visbeidzot, prasītājs apgalvo, ka Apelāciju padome nav pietiekami izsvērusi attiecīgās intereses, it īpaši attiecībā uz iespējamo lūgumu *restitutio in integrum*, kas bija vērsts uz to, lai atrisinātu apstrīdētā faksa nosūtīšanas problēmu.

88 Tomēr prasītājs nepaskaidro, kuras intereses būtu bijis jāizsver attiecībā uz faktu, ka apelācijas sūdzības motīvu rakstveida izklāsts tika iesniegts pēc termiņa.

89 Turklāt Apelāciju padomes lēmums par apelācijas sūdzības pieņemamību neliedza prasītājam iespēju lūgt *restitutio in integrum*, ko viņš patiešām ir izdarījis 2009. gada 23. decembrī. No šī sprieduma 25. un 26. punkta izriet, ka tas, kā Apelāciju padome ir izskatījusi šo lūgumu 2010. gada 22. marta lēmumā, nav daļa no strīda priekšmeta Vispārējā tiesā.

90 Tā kā visi prasītāja argumenti ir noraidīti, ir jānoraida abi viņa izvirzītie [prasības] pamati.

Par lūgumu veikt pierādījumu savākšanas pasākumus

91 Prasītājs lūdz Vispārējai tiesai uzklausīt divus lieciniekus, lai, pirmkārt, konstatētu, ka ITSB faksos bija norādīts nosūtītāja numurs, un, otrkārt, lai izklāstītu darba kārtību viņa pārstāvja birojā, it īpaši attiecībā uz ienākošo faksu apstrādi. Prasītājs apgalvo, ka šis pasākums ļaus pierādīt, ka Anulēšanas nodaļas lēmums netika paziņots viņa pārstāvim pa faksu 2009. gada 20. maijā.

92 Ņemot vērā šī sprieduma 75.–78. un 81.–83. punktā izklāstīto, ne jautājumam par to, vai ITSB faksos ir norādīts nosūtītāja numurs, ne darba organizācijas detaļām prasītāja pārstāvja birojā nav nozīmes, lai atrisinātu strīdu Vispārējā tiesā. Līdz ar to prasītāja lūgums veikt pierādījumu savākšanas pasākumus ir jānoraida kā tāds, kam nav nozīmes.

93 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, 2010. gada 22. marta lēmums ir jāatceļ daļā, kurā tas attiecas uz prasītāja 2009. gada 23. decembra lūgumu veikt labojumus, un pārējā daļā prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

94 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Šīs lietas apstākļos ir jānolemj, ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) Apelāciju trešās padomes 2010. gada 22. marta lēmumu lietā R 621/2009-3 daļā, kurā tas attiecas uz Pētera Reizentela 2009. gada 23. decembra lūgumu veikt labojumus;

2) pārējā daļā prasību noraidīt;

3) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 18. oktobrī.

[Paraksti]